

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
 ἑτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἑτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἑτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 40.
 Δίκαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΤΥΡΑΝΝΩΝ.

Ἀφοῦ ἡ δυστυχὴς Ἑλλάς ὑπέφερε τεσσάρων αἰῶνων ξενικὸν ζυγὸν καὶ μετ' ἀνυπολογίστων θυσιῶν καὶ κινδύνων διέρρηξεν αὐτόν· ἀφοῦ δὲ μετὰ τοῦτον ἐδοκίμασεν ἐσωτερικοὺς κινδύνους καὶ περιορισμοὺς καὶ μετὰ πολλοὺς ἐσωτερικοὺς σπαραγμοὺς ἐξήλθεν τῶν δεσμῶν, ἠλπίζεν ὅτι ἡ 14 Ὀκτωβριανὴ ἡμέρα τοῦ 1862 θά ἦτο ἡμέρα μελλούσης χαρᾶς, ἡμέρα ζωῆς καὶ προόδου· ἠλπίζεν ὅτι τὰ δεινὰ αὐτῆς ἐπαύσαν πλέον καὶ ὅτι θά συναθροίσῃ ὑπὸ τὸν ἐρυθρὸν πέπλον τῆς τῆς αὐτῆς τέχνα, θά τὰ γαλουχήσῃ, θά τὰ ἀναπτύξῃ καὶ θά τὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ. Ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ ἐλπίδες τῆς δὲν ἀπέβησαν ἀληθεῖς· κακὸς δὲ δαίμων, φθονήσας, ἐματαίωσεν αὐτὰς, καὶ ἤδη ἡ τάλαινα ἐπανήλθεν εἰς ἐποχὴν οὐρανῆς, εἰς ἐποχὴν σπαραγμῶν καὶ κινδύνων· ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Κριτίου καὶ τῶν τριάκοντα τυράννων.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε λυπηρὸν τὸ φαινόμενον τοῦτο; Δὲν εἶνε σπαραξικάρδιον καὶ ἀπελ-

πιστικὸν νὰ διατελῇ ἡ δυστυχὴς Ἑλλάς πάντοτε ἐν τῷ μέσῳ ἐγαλπῶν καὶ τυράννων; Καὶ πῶς! ὑπῆρξεν ἡ τάλαινα διὰ νὰ πάσῃ αἰωνίως; Ἐγεννήθη γὰρ νὰ γίνεταὶ θῦμα τῶν ἐφιαλτῶν καὶ τυράννων, διὰ νὰ γίνεταὶ θῦμα τοῦ Βούλγαρη καὶ τοῦ Γρίβα;

Ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάους ἀναφέρεται φοβερὸν πάθος καὶ φιλοδοξία. Οἱ ἐν αὐτῷ γεννώμενοι μετέχουσι ἀμφοτέρων· οἱ μὴ μετέχοντες δὲν εἶνε ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Ἡ ἑλλειψὶς τούτων ποικίλει πάντα νὰ ὀνομάζεται Ἑλλην. Ἐν τὰ μόνα οὐσιώδη αὐτοῦ γνωρίσματα· εἶν' ὁ μόνος σπινθὴρ ὁ ὠθὼν αὐτόν εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον. Ἡ μὲν πρὸς τὸ ἀχθὸν ὠθησὶς αὐτῶν γεννᾷ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν προόδον, γεννᾷ τοὺς ἐνδόξους καὶ ἀθανάτους τῆς Πατρίδος ἀνδρας· ἡ δὲ πρὸς τὸ καθὸν, γεννᾷ τὴν κακίαν, γεννᾷ τοὺς ἐφιάλτες καὶ τοὺς τυράννους. Ἡ Ἑλλάς λοιπὸν ἦσα ἐπὶ ἐδάους, ὑφ' ὃ ἐνοικεῖ τὸ πάθος καὶ ἡ φιλοδοξία δὲν θά παύσῃ μὲν γεννώσα ἀνάξιν ἐνδόξους, ἀλλὰ δὲν θά παύσῃ τίκτουσα καὶ ἦροστράτους.

Ἡ πατρίς λοιπὸν δὲν ἔχει διὰ τοῦτο δὲν οὐδέρεται, διότι ἐπὶ τὸ ἐδάους αὐτῆς

ἀναφύονται ἐνίοτε τοιαῦτα τέρατα· ἀλλὰ θρηγεῖ, διότι δὲν ἔχει ἤδη εἰς τοὺς κόλπους τῆς τοὺς μεγάλους ἐκείνους ἀνδρας, ἐνώπιον τῶν ὁποίων οἱ τυράννοι ἐξηφανίζοντο· οὐδέρεται, διότι, ἐνῶ αἱ ἐλευθερίαι τῆς ἐδουλεῦθησαν, ἐνῶ ὁ Παρθενὸν ἐβεβηλώθη, ἡ Ζάκυνθος, ἡ Μεγαλόπολις, ἡ Εὐρυτανία, ἡ Κόρινθος καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἐπαρχίαι διατελοῦσιν εἰς τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας, δὲν ἔχει τοὺς Θρασυβούλους, δι' ὧν κατασυνέτριβε τοὺς Κριτίας καὶ τοὺς τυράννους καὶ ἠλευθέρονε τὰς Ἀθήνας, τὴν ἐξίαν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν φώτων· οὐδὲ τοὺς συγγρόνους ἡμῶν ἀνδρας τοῦ 1843, δι' ὧν ἔθετε τὰς βάσεις τοῦ συνταγμ. ἡμῶν πολιτεύματος.

Ἐπομένως ἡ Πατρίς στενάζει, διότι, ἐνῶ ἐκ τοῦ τάφου τοῦ ἐφιάλτου καὶ τοῦ Ἡροστράτου, ἐκ τοῦ τάφου τοῦ Κριτίου καὶ τῶν τριάκοντα τυράννων ἀνεφύησαν οἱ ἤδη διέποντες τὰ κοινὰ μετὰ τῶν ὑπὸ τῆς λόγῃ συναχθέντων, ὡς ὀλετήρες τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ἐπὶ τοῦ τάφου ὁμοῦ τοῦ Θρασυβούλου, τοῦ Περικλέους καὶ τῶν λοιπῶν ἐνδόξων τῆς Ἑλλάδος ἀνδρῶν οὐδεὶς σήμερον ἀνεφύη, ἵνα τοὺς κατασυντρίψῃ καὶ ἀπαλ-

Κ Η Π Ο Σ

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡΙΒΑΣ.

Ὁ υἱὸς τοῦ Θεοδώρου εἶσαι σύ! ὦ, συμφορὰ σου!
 Σὺ ἀνέλαβες τὸ ἔργον τοῦ Δημίου!.. τὴν Πατρίδα,
 Σὺ μ' ἀλύσεις θά τὴν δέσης, καὶ μὲ δουλικὴν γλαυῦδα,
 Σὺ θε νὰ τὴν περιβάλλῃς!.. Δεῖλαιε! τὰ ὄνειρά σου,
 Πρὶν εἰσέτι ἐκτελέσης,
 Εἰς τὸ βλέμμα τῆς Πατρίδος κεραυνόπληκτος θά πέσης.

Ψυχὴν μαύρην καὶ καρδίαν μὴ 'ς τὰ στήθη σου ἐγκλείεις;
 Μὴ δὲν εἶσαι καὶ σὺ τέκνον τῆς θεᾶς Ἐλευθερίας!
 Μ' ἐγεννήθης κί' ἀνετράφης μὲ τὸ φάσμα τῆς δουλείας,
 Ἀφοῦ μάχαιραν δημίου εἰς τὰ στήθη τῆς πηγνύεις;
 Δεῖλαιε! τὰ ὄργιά σου,
 Ἀνεξάληπτον τὸ αἶσχος ἄφησαν 'ς τὸ ὄνομά σου!..

Σὺ, τὸ ὅστις ἐπολέμεις ἕως χθὲς τὴν τυραννίαν,
 ἦμερον ὑφ' οἷς σημαῖαν ὑπὲρ ταύτης, καὶ δολίως
 ὀλεμεις καὶ τὴν πλιγώνεις τὴν Πατρίδα μας καιρίως,
 Καὶ τὴν παραδίσεις οὕτω τὴν τάλαιπωρον δεσμίαν
 Εἰς τὰς χεῖρας τῆς δουλείας,
 Ἐπὶ τοῦ Θεοδώρου, τέκνον νῦν τῆς ἀπωλείας!..

καὶ πιστεύεις πῶς θά φέρῃς σήμερον ἐπὶ εἰς πέρας,
 Ἄπαντα τὰ σχέδιά σου, ὅτι θε νὰ ταπεινώσῃς
 Ἡγάγερωχον Ἑλλάδα, κί' ὅτι θε νὰ γαλιωνώσῃς
 τὴν θεᾶν Ἐλευθερίαν!.. Ἡ Πατρίς τοιοῦτον τέρας,
 Ἐθνοκτόνε, μὲ ἐν βλέμμα,
 Ἐν ὀφθαλμοῦ τὸ πνίγει εἰς τὸ ἴδιόν τ' υ αἶμα!..

Εἰ ἄφρονες ἐκείνοι αἵτινες εἰς σὲ ἐλπίζουσαν...
 Καὶ ονειροημένος Σὺ ὁ ἄνθρωπος τῆς πλάνης!
 Σὺ, υ τοῦ Θεοδώρου, ὅστις σήμερον ἐφάνης
 Ἐλπίτης καὶ προδότης!.. Δεῖλαιε! δὲν σ' ἐκφοβίζουσαν,
 Αἱ σκιά τὸς ἡ φασμάτων,
 Πέδηλινά (έτης χεῖρα εἰς τὰ κατωρθώματά των!..

λάξη τὸ ἔθνος ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν δημίων.

Ἦδη δὲ ἡ Ἑλλάς ἐπανήλθεν εἰς ἐποχὴν παρελθούσαν, εἰς ἐποχὴν τοῦ Κριτίου καὶ τῶν τριάνοντα τυράννων οἱ ὧν ἐπὶ τοῖς πράγμασι πιστοὶ τούτων ὁπαδοὶ, λαθόντες ἀνα χεῖρας ἕξτος καὶ λόγῃ, σφαίρας καὶ πυρίτιδα καὶ τὸ φοινικὸν ὄπλον, κατῶρθωσαν δι' αὐτῶν τὰ πάντα. Ἐδέσμευσαν τὸ ἔθνος καὶ ἔφερον ὡς ἀντιπροσώπους αὐτοῦ, οἷους αὐτοὶ ἤθελον τοὺς δὲ παρὰ τὴν θέλησίν των ἐλθόντας ἐξεσφενδόνισαν κατεπάτησαν τοὺς νόμους, τὸν δὲ συνταγματ. χάρτην ἔριψαν εἰς τὸ πῦρ. Συνεδριάζουσιν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, ὁδῆρον ἔχοντες οὐχὶ πλεόν τοὺς νόμους καὶ τὸ Σύνταγμα, οὐχὶ τὴν λογικὴν, ἀλλὰ τοὺς κανόνας τῆς βίας καὶ τῆς αὐθαιρεσίας. Οἱ δὲ ὀλίγοι διασωθέντες ἀντιπολιτευόμενοι νικηθέντες κατὰ κράτος ἐνεκεν τῆς ἀνάδρου καὶ ἰδιοτελοῦς πορείας των, τοσοῦτον ἐξησθενήθησαν, ὥστε κατέστησαν ἀχρηστοί, αἱ δὲ σκιαμαχίαι αὐτῶν πνίγονται ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐγκληματιῶν. Ἄλλ' ἐνῶν διατελοῦσιν ἐν τοιαύτῃ ἀσθενεῖ καταστάσει ἐξακολουθοῦσι μένοντες, ἵνα μὴ ἀπολέσωσιν ἐν βουλευτικὸν βῆκος, καὶ διὰ τῆς παρουσίας των καὶ ὑποχωρητέως των συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐκδοσιν αὐθαιρέτων ἀποφάσεων νόθου πλειοψηφίας, λησιμονοῦντες, ἣν φέρουσι μεγίστην πρὸς τὸ ἔθνος εὐθύνην, καὶ ἀγνοοῦντες ὅτι βουλὴ διὰ τῆς λόγῃ καὶ τῆς παρανομίας συγκροτηθεῖσα θεωρεῖται κατ' ἀρχὴν μὴ ὑπάρχουσα, αἱ δὲ ἀποφάσεις τῆς εἰσὶν ὁλως ἄκυροι καὶ ἀποχρυστέαι.

Ἐνῶν λοιπὸν ἡ Πατρίς διατελεῖ ἤδη ἐν τῷ μέσῳ τοιαύτῃ στυραννικῆς καταστάσεως δὲν βλέπει τὸν σωτήρᾶ τῆς, δὲν βλέπει τοὺς ἀνδρας τῆς παρελθούσης ἐποχῆς, δι' ὧν, κινδυνεύουσα πολλάκις, ἐσώθη. Τὸ δὲ δυστυχὲς ἔθνος μετὰ παλμῶν καὶ δακρῶν προσβλέπει τὸν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του παριστάμενον μέγαν κίνδυνον. Οὕτω λοιπὸν τὸ σκάφος τῆς πολιτείας πλέει ἐν τῷ ὠκεανῷ ἀνευ πηδᾶλιούχου ἢ δὲ ἐπερχομένη φοβερὰ καταιγίς μέλλει ἀφαικτικῶς νὰ κατασυντρίψῃ αὐτὸ εἰς τοὺς ἀποτόμους βράχους τοῦ Αἰγαίου.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ.

Καλάμαι 18 Νοεμβρίου 1874.

Φίλε Συντάκτα,

Πρώτην ἤδη φοράν γράφων ὑμῖν δὲν ἐπεθύμουν νὰ λυπήσω οὔτε ὑμᾶς οὔτε τοὺς συνδρομητάς σας. Αἱ ἐν τῇ πόλει μας λαμβάνουσαι γῶραν φονικαὶ σκηναὶ τοσοῦτον μᾶς ἐτάραξαν, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀνακοινώσωμεν ὑμῖν τὰ λυπηρὰ καὶ σπαραξικάρδια ταῦτα γεγονότα καὶ ταραζόμεν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸν ὕπνον τῶν, κακῆ μοίρα, διεπόντων τὰ κοινὰ τῆς ταλαίνης πατρίδος. Ἀπαλλαγθέντες ἐκ τοῦ προηγουμένου θηρίου ἐνομήσαμεν, φίλτατε, ὅτι θὰ ἐρωμεν ἐλάεον ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν ζωῆς, ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα ἐνεπέσαμεν εἰς χειροτέραν παγίδα. Ὁ Δήμαρχος, ἂν καὶ δὲν ἦν ἀνθρώπος βίαιος, ἀλλ' ἢ ὑπ' αὐτοῦ διατήρησις τοῦ ἀστυνόμου Γ. Μπενάκη κατέστησε τὴν δημ. ἀρχὴν μετὰ τῆς ἀστυνομίας συμμορίαν κακούργων. Παραλείπων, ἄλτατε, τὰ ἀπὸ τῆς ἐλεύσεώς των διαπραχθέντα, περιορίζομαι μόνον εἰς τὰ γῶρας λαθόντα γῶραν τραγικὰ γεγονότα, διότι ἐξ αὐτῶν δύνασθε νὰ ἐνοήσητε εἰς ποίαν οἰκράν κατάστασιν διατελοῦσιν ἡδὲ αἱ Καλάμαι.

Λθὲς λοιπὸν Κυριακῇ οἱ ἐκ τοῦ χωρίου Λεῖκων ἀδελφοὶ Ζαφφαῖοι, ὧν ἓνα ἀδελφὸν πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχον φονεύσει ἐξ ἐνέδρας ἀγνοῶσιν (ἀλλὰ γνωστοὶ ὡς θετικολογεῖται εἰς τὸν ἀσπύνομον Γ. Μπενάκη) ἦλθον κατὰ τὸ σύνθηρ εἰς τὴν πόλιν μας ἢ συντροφίαν τῶν γῶρων φίλων τοῦ ἀστυνομίου μας, συντρεχέμενη καὶ ἀπὸ τινὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, μετέθη κατ' αὐτῶν κτυπῶσα αὐτοὺς ἀνηλθῆς, καὶ τὸν μὲν ἐμαχαίρωσε βαρέως, τὸν δὲ ἐπυροβόλησε καὶ τοὺς ἑτέρους ἔτρεψεν εἰς φυγὴν πυροβολοῦσα ἀκαταπαύτως αὐτῆς. Οἱ δύο ἀδελφοὶ Ζαφφαῖοι καὶ εἰς ἕως των Μπακέας, βλέποντες τὸν θάνατον καὶ ποινεμένοι ἐκ τοῦ δολοφονηθέντος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀδελφοῦ των καὶ ἐκ τῷ ἑτέρου πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των πληγθέντος, ἤρπασαν ὅπλα ἐκ τοῦ παρακειμένου ὀργανοῦ τοῦ Ν. Μαυ-

ρογιαννοπούλου καὶ ἐπυροβόλησαν κατὰ τῆς ἀφορήτου συντροφιάς, ἐξ ἧς ἐφρονεῦθη ὁ Πέτρος Κυταράκος, ἐκόπη ἢ δεξιὰ χεὶρ τοῦ Πέτρου Φτυχιάκου καὶ ἐτραυματίσθη εἰς τὸν αὐχένα ὁ Κυριακὸς Φτυχιάκος. Ἐτραυματίσθησαν προσεῖε καὶ δύο ἀδιάφοροι ὁ Α. Τσιμόγιαννης, ἀπολέσας τὸν ὀφθαλμὸν του, καὶ ὁ Εὐαγγέλης Κοψόχειρας ἐλαφρῶς εἰς τὴν ἀπόφυσιν τῆς βίνος.

Δὲν ἐφάνη δημ. ἀρχὴ καὶ τοι διαρκεσάσης τῆς συμπλοκῆς πολὺ ὕστερον ἐφάνη ὁ ἀστυνόμος, ὅστις, ἀντὶ νὰ συλλάβῃ τοὺς πρωταίτιους, εἶπεν εἰς τὸν πυροβολήσαντα Κυρ. Φτυχιάκου νὰ κρύψῃ τὸ πιστόλιόν του. Ἐντεῦθεν ἐνοήσεται καὶ τὰς μοιραίας ἀνακρίσεις του, ἐὰν ἀνεχθῇ ὁ Εἰσαγγελεὺς ν' ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Ὅλιγον τι μετὰ τοῦτο ἐτέρα ἐγκληματικὴ πράξις συνέβη ἐν Φραγκολύμνῃ μετὰ τῶν Πηγαιωτῶν, ἐξ ὧν εἰς ἐτραυματίσθη δι' ἐγχειρίδιον ἐλαφρῶς εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ὑπὸ ἐνὸς ἐπικαλουμένου Ἀλοῖμονος. Οὐδάμῃ ἀστυνομία, ἴσως τὸ ἀγνοεῖ μέχρι σήμερον αὕτη ἀσχολεῖται εἰς ἄλλα σπουδαῖα καὶ ἐντιμα ἀντικείμενα.

Τοιαύτη εἶνε, φίλε Συντάκτα, ἡ ἐνταῦθα κατάστασις μας. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω δὲ ὅτι ἐνὸς διατελεῖ ἐν Καλάμαῖς ὁ ἴδιος ἀστυνόμος, ἢ κατάστασις τοῦ ἀτυχοῦς τόπου μας θὰ φθάσῃ εἰς θέσιν ἀπελπιστικωτάτην.

Ἐν ἐπιμένῃ ἐπιστολῇ ἑσῶ Σᾶς γράφει τὰ αἷτια τῆς φονικῆς συμπλοκῆς ὡς καὶ τινὰς ἀσχημίας τοῦ ἀστυνομίου Μπενάκη.

Π ρ ο κ λ ῆ ς .

Τρίπολις, 24 Νοβρίου 1874.

Φίλε!

Ἡ ὄψις ἦν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας παρουσιάζει ἢ πόλις ἡμῶν, εἶνε τοσοῦτον θλιβερά καὶ ἀπελπιστικὴ καὶ τοσοῦτον μᾶς ἔχει ταραξεί, ὥστε οὔτε ἡ καρδιά μου, οὔτε αἱ χεῖρές μου ἀντέχουσιν εἰς τὴν περιγραφὴν τοιοῦτων σπαραξικαρδίων γεγονότων. Ὁ οἰνοπότης Δήμαρχος μετὰ τοῦ ὑπαστυνομίου καὶ τῶν λοιπῶν ὀργάνων του τοσοῦτον ἐ-

θρασύνθησαν, ὥστε δὲν παρέργεται ἡμέρα χωρὶς νὰ ἀκούσωμεν ἐγκληματικὰς πράξεις, φόνους καὶ τὰ παρόμοια. Οὕτω προχθὲς ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐν τινι μαγαζεῖῳ ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ ἀστυνομίου Σαχίαννη. Ὡσαύτως πυροβολισμὸς ἐλαβε γῶραν κατὰ τοῦ περιβοήτου ὀργάνου τοῦ δημάρχου Β. Τσαρούχα ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῆς Δημαρχίας, ὅστις ὑβρίσθη παρ' αὐτοῦ τοῦ Τσαρούχα. Ἐπίσης χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐφόνευσαν διὰ πιστολίου ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τὸν οἰκογενειάρχην Χρ. Τσαρούχαν μετὰ τὸν φόνον τοῦ ὁποίου ὁ ἀδελφὸς τοῦ φονεθέντος ἐμβὰς εἰς τὸ καφενεῖον τῆς Βελτιώσεως ἐπυροβόλησεν ἀδιακρίτως καὶ ἐπλήγησε τὸν Ν. Ἐλευθερίου, τὸν Μητράκην καὶ δύο ἄλλους πολίτας. Ἡ ἐπίστασις τοιοῦτων στυγερῶν ἐγκλημάτων τοσοῦτον μᾶς κατεσφόρησε καὶ μᾶς ἀπεθάρρυνεν, ὥστε κατέστημεν ἀπέλπιδες καὶ σκεπτόμεθα ν' ἀποδημήσωμεν παρὰ νὰ μένωμεν ἐνταῦθα θέτοντες καθεκστὴν τὴν κεφαλὴν ἡμῶν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τῶν δημίων τοῦ Δημάρχου μας. Καὶ ὅμως τὰ στυγερά ταῦτα κακοεργήματα οὐδεμίαν, φαίνεται, κάμνουσιν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς φίλους τοῦ ἐνταῦθα δημάρχου κυρίου ὑπουργοῦ.

Εὐ τ α ξ ῖ α ς .

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἐν Στυμφαλίᾳ τῆς Κορινθίας ἀπεκλείσθησαν ὑπὸ τῆς λόγῃ οἱ πανίσχυροι ἀντιπολιτευόμενοι Νοταραῖοι περὶ τοῦτου δὲν εἶχομεν ἀμφιβολίαν. Ἄλλ' ἀπορεῖ καὶ ἐκπλήττεται ὁ Ἀριστοφάνης μετὰ τὴν πορείαν των ἐν τῇ Βουλῇ ἀντιπολιτευομένων, οἵτινες, ἀφοῦ τὸ ὑπουργοῖον καὶ ἡ ὑπὸ τῆς λόγῃ αὐτοῦ εἰσαχθεῖσα πλειοψηφία ποδοπατήρασα πάντας τοὺς θεσμούς κατῶρθωσε τὰ πάντα, τὸ δὲ ἔθνος προγράψασα αὐτὴν ἐτοιμάζεται νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἐτυμηγορίαν του οὐχ ἦντον ἐξακολουθοῦσι νὰ μένωσιν ἐν τῇ Βουλῇ, συζητοῦντες ἤδη τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ 1874.

Χαιρετῶντες τὸν δήμαρχον Θουρίας, κ. Περ. Περρωτῆν, ἐρωτᾶμεν αὐτὸν, ἔκαμεν

ἐναρξιν, περὶ ὧν προηγουμένως ἐγράψαμεν ὑπὲρ τοῦ Δήμου Θουρίας; Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐναρξιν καὶ πραγματοποιήσῃ αὐτῶν, διότι δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ θέσωμεν τὸν κάλαμον ἡμῶν ἐπὶ τῆς πικρᾶς μελάνης.

Καὶ ἀδύς ἀνεβλήθη ἢ δίκη τοῦ ἀτυχοῦς Α. Παρασκευοπούλου ὅστις ἐμελλε νὰ δικασθῇ ἐν Τριπόλει, παραπεμφθέντος παρ' ἐλπίδα εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας. Αἱ κατ' αὐτοῦ ἀπάνθρωποι αὐταὶ ἐνεργεῖαι δικαίως ἐνεποίησαν τὴν φρίκην καὶ τὴν ἀπελπίσιν εἰς τὴν κοινωνίαν διότι τοιαῦτα ἀδίκου ἀναβολαὶ καὶ παραπομπαὶ, ἐκάστην ἐπαναλαμβάνομεθα, εἶνε οὐ μόνον ἔμμεσος καταδίκη κατὰ τοῦ ἀθώου Παρασκευοπούλου, ἀλλὰ καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπιταχύνουσι καὶ τὴν φυγοδικίαν πολλαπλασιάζουσι, διότι οὐδεὶς, συλλογιζόμενος τὴν τοιαύτην τυραννίαν, τὸν ἔμμεσον τοῦτον θάνατον, θέλει πλεόν ἐκουσίως προσέρχεσθαι. Τοιαῦτα μεροληπικὰ καὶ ἐμπαθῆ τῆς ἐξουσίας μέτρα τελοῦσιν εἰς τὴν κοινωνικὴν παραλυσίαν καὶ ἀποσύμβασιν.

Ὁ περιβόητος τῆς Ταρταρίας Ταταράκης τοῦ 1868 διωρίσθη Νομάρχης Καλαμῶν, ἀντὶ τοῦ ἀπολυθέντος διὰ τὴν ἀμεροληψίαν του καὶ δραστηριότητά του κ. Δημητριάδου. Τὸ κατὰ τὴν «Ἀνεξαρτησίαν» τοῦ Ναυπλίου τέρας τοῦτο μεταβαίνων διὰ ξηρᾶς εἰς Καλάμας τὸ ὑπεδέχθησαν, μεταβάλλοντες ἐπὶ τούτῳ εἰς Θουρίαν, οἱ ὅμοιοι αὐτῷ ὁ ἀστυνόμος Καλαμῶν Καρχαρίας καὶ ὁ δήμαρχος Ἀλαγονίας Χρυσογελέκης, οἵτινες πρὸς μεγάλην τιμὴν του τοῦ ἔφερον ἐπ' ὧμων μέχρι τοῦ νομαρχιακοῦ καταστήματος. Οἱ Θούριοι, ἀκούσαντες ὅτι ἐργεῖται τέρας, ἐτρεξαν διὰ νὰ ἴδουν τὴν μορφήν του, οἱ δὲ Καλάμιοι, δειλοτέρου καὶ γνωρίζοντες τὴν φοβερὰν αὐτοῦ ὄψιν, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Ἐμάθομεν ὅτι τῇ ἐπιμὸνῳ ἐνεργείᾳ τοῦ δημάρχου Ἀλαγονίας Χρυσογελέκη καὶ τοῦ ἀστυνομίου Καλαμῶν Καρχαρία, ἀπέλυθη τῆς ὑπηρεσίας διὰ τοῦ ἐναρτοῦ προέδρου τῆς βουλῆς Λάρκου ὁ κ. Π. Σπετζόπουλος γραμματεὺς τῆς Ἐφορίας Καλα-

μῶν. Λυπούμεθα διότι ἡ ἐκδίκησις φαύλων τινῶν, φθάσασα μέχρι τοῦ προσφιλοῦς των ὑπουργείου, ἔριψεν εἰς τοὺς δρόμους ὑπάλληλον ἐναρξιν, ἱκανὸν καὶ ἐπὶ δεκαετίαν ὑπηρετοῦντα, διότι αἱ βδελυγματὰ αὐτὰ θέλουσιν ὑπάλληλον, γεινόμενον ὄργανον των καταθρονίων σκοπῶν των ἄλλ' ἀπὸ τὴν κακοῦθειαν καὶ τὴν αὐθαιρεσίαν τί καλὸν δύναται τις νὰ περιμένῃ;

Εἰς τὸν δῆμον Ἀθηναίων ὑπάρχει λύκος τις, καλούμενος Λυκοδῆμος ἢ παπα-Νικολοδῆμος λογάων ἄλλοτε εἰς τὸ Ἀμαλίειον καὶ πολλὰ διαπράξας. Ὁ Λυκοδῆμος οὗτος καταληφθεὶς ὑπὸ πρωτοφανοῦς λύσης ἐρρίψθη διὰ τοῦ «Ταχυδρ. Ἀθηνῶν» κατὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, διότι τὸν κατεδίωξε διὰ τὰ διαπραχθέντα τερατοεργήματά του ἐν τῇ μονῇ Πεντέλης. Καταγγέλλοντες ὅθεν τὸν λυσαλαῖον τοῦτον λύκον εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν Ἀστυνομίαν τῇ προτρέπομεν, ἵνα λάβῃ προφυλακτικὰ μέτρα κατὰ τοῦ θηρίου τούτου, πρὶν δηλητηριάσῃ τὴν κοινωνίαν.

Προχθὲς ὁ σιδηροδρόμος ἐξετέλεσε καὶ ἕτερον κακοεργήμα κατὰ μίαν γραιὰς κατακεραμισθείσης ὑπ' αὐτό. Τοιαῦτα τραγικὰ φαινόμενα εὐλόγως ταραττοῦσι τὴν κοινωνίαν. Ἦδη λοιπὸν ἔχομεν δύο λαίμητρους ἢ μὲν ἐν Ναυπλίῳ, ἢ δὲ ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ κατὰ τοῦτο δὲ διαφέρουσιν ἀλλήλων, ὅτι ἡ τοῦ σιδηροδρόμου λαίμητρός εἶνε τρομερωτέρα καὶ ἀπάνθρωποτέρα κατακεραμιτίζουσα ἀθώους πολίτας. Προτρέπομεν τὴν ἐταιρίαν τοῦ σιδηροδρόμου νὰ διπλασιάσῃ καὶ τριπλασιάσῃ τοὺς φύλακας τῆς, ἵνα προλαμβάνωσι πᾶν ἀπεικταῖον καὶ μὴ ζητῇ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ κέρδη τῆς μόνον, χωρὶς νὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ τὴν ζωὴν τῶν πολιτῶν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ζητεῖται θιάσος ἡθοποιῶν, συγκείμενος ἐξ ὀλίγων προσώπων, διὰ τὸ ἐν Καλάμαῖς θεάτρον, ὃν εἶνε ἐφοδιασμένον μετὰ ὅλα σχεδὸν τὰ ἀναγκαῖα. Πλείονες πληροφορίες ἐν τῷ γραφεῖῳ μας.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Συγκινητικὸς ἀποχαιρετισμὸς. Προτιθεμένου τοῦ κ. Γω. Τομαροπούλου ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν προσφιλεῖ του ἰδιαιτέραν πατρίδα ὑπήγον πρὸς ἀποχαιρετισμὸν του διάφοροι φίλοι ὁ κ. Κουρκουτᾶς, ὁ κ. Στρατηγόπουλος, ὁ κ. Σιβιτανίδης, ὁ καὶ συντάκτης τῆς Συνταγματικῆς, ὁ κ. Λογοθέτης καὶ λοιποὶ. Ἄμα ἡ ὥρα τοῦ μισευμοῦ ἐσθασεν, ὁ κ. Τομαροπούλου ἐγερθεὶς εἶδε χεῖρα ἀποχαιρετισμοῦ μάλιστα δὲ ἐλαβε τὴν χεῖρα τοῦ κ. Κουρκουτᾶ τοσοῦτον τὸν συνεκίνησεν, ὥστε δακρυρροῶν ἀγκαλιάζει αὐτὸν ὁ Κουρκουτᾶς, τὸν φιλεῖ, κλαίει, δάκρυται, φωνάζων: «πολύτιμὲ μοι φίλε, ποῦ με ἀφίνεις μόνον; Ἄγνε μου Ἰωάννη ποῦ εἶσαι μὲ τὸ χρυσάφι ζυμωμένος, διατί μοῦ ἀναχωρεῖς; Σὺ εἶσαι ἡ μόνη παρηγοριά μου σὺ εἶσαι ὁ βάλαμος τῆς τεθλιμμένης καρδίας μου σὺ εἶσαι ὁ ἀριστος οἰωνὸς τῶν κινδύνων ἐγὼ κανέναν ἄλλον εἰς τὸν κόσμον δὲν ἠγάπησα, παρὰ μόνον σὲ καὶ τὸ φίλτατον χρυσίον, ἀσπλαγγχε!» — Κατόπιν δὲ τού-

Δυστυχῆ! τετυφλωμένος ἀπὸ τὴν δεξομανίαν, Ἐγείνες τῆς Καμαρίλλας ὁπαδὸς πιστὸς καὶ δούλος, Καὶ τὸ Γένος ὑπὲρ ταύτης ἀπατᾶς ἡδὲ ὑπούλως, Παραδίδων τ' ὄνομά σου εἰς κατάραν αἰωνίαν!.. Ἄφρων, βᾶδιζον με θάρρος, καὶ ὡς ἀμοιβὴν σου μόνην, Ἐσὼ βέβαιος, ταχέως θε νὰ λάβῃς τὴν ἀγχόνην...

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΕΝ ΚΡΑΤΗΛΑΛΗ.

Φάτε καὶ πιέτε, βρὲ παιδιὰ, χαρεῖτε νὰ χαροῦμαι, Καὶ τοὺς ἐχθρούς μας τοὺς κουτούς νὰ τοὺς περιγελοῖαι, Κοῦ, κοῦ, κοῦ! κοῦ, κοῦ, κοῦ! κοῦ, κοῦ, κοῦ! κοῦ, κοῦ, κοῦ! Κομμουνδοῦρος καὶ Ζαήμες θε νὰ πάγουν τοῦ κακοῦ Γιατί ἐμεῖς ἐμείναμε πάντα ἔς τὴν Ἐξουσία, Καὶ γιατί ἐσταυρώσαμε τὴ σκύλα Ἑλευθερία... Τρίγχι, τρίγχι, κουκουναῖού! τρίγχι, τρίγχι, κουκουναῖού! Δότε μου νὰ πιῶ νὰ φάω καὶ καλά νὰ τραγουδάω.

Πετινός.

Ὅλων τὴ μούρη ἔτριψα με τοὺς ὠκύποδάς μου, Πρὸς δόξαν ἀνεξάληπτον αὐτῆς τῆς συντροφιάς μου Γκάρ, γκάρ, γκάρ! γκάρ, γκάρ, γκάρ! γκάρ, γκάρ, γκάρ! Τὸν Δελφινώργῃ στείλαμε εἰς τὴν Μαδαγκασκὴ τὴν Καμαρίλλα τίμησα ἄν γινὸς τοῦ Θεοδώρακι Ποτίζοντας τὴ Ἑλευθερίαν πρὸς χάριν τῆς φαρμάκι

Τούμπου, τούμπου, μά, μά! τούμπου, τούμπου, μά, μά! Φάγαμε τὴ Ἑλευθερία ὡς κουρμὰ καὶ λουκουμᾶ..

Χοῖρος. Ἐγὼ ὅπου δὲν ἄφρησα λιθάρι σὲ λιθάρι, Καὶ ὅπου τὴν Ἑλλάδα μας ἔκαμα διακονιάρη, Φίς, φίς, φίς! φίς, φίς, φίς! φίς, φίς, φίς! φίς, φίς, φίς! Καὶ ἔς τὴν Κίνα οἱ ἐχθροὶ μας πῆραν τὸ μονοφύς.

Κι' οἱ εὐρωπαῖοι τὴ γελοῦν, κι' οἱ τοῦρκοι τὴ χλευάζουν, Καὶ πάντες ἐμᾶς σήμερον ὡς μέγας μᾶς θαυμάζουν! Τρίγχι, τρίγχι, κουκουναῖού! τρίγχι, τρίγχι, κουκουναῖού! Ἄχ, ἀφῆστέ με μονάχον τὴν Ἑλλάδα νὰ τὴν φάω.

Γχούς. Ἄν τί τραγοῦδι νὰ εἰπῶ τὸν κόσμον νὰ ἐκπλήξῃ.. Θὰ πῶ πῶς τὴν Ἑλλάδα μας ὁ Τζουμπελῆς θὰ πνίξῃ, Γχοῦ, γχοῦ, γχοῦ! γχοῦ, γχοῦ, γχοῦ! γχοῦ, γχοῦ, γχοῦ! Ἄμην κατὰ διαβόλου ἄς πάῃ ἢ στριγκλοῦ.

Κι' ὅτι τὴν ἔχει μετὰ πολλὰς δεμένῃ ἀλυσιδεῖς, Καὶ τὴν τραβάει ἄν σκυλὶ πάντα ἀπ' τῆς πλεξίδες... Τούμπου, τούμπου, μά, μά! τούμπου, τούμπου, μά, μά! Εἶν ἀλήθεια τὴν Ἑλλάδα πῶς θὰ φάω ὡς λουκουμᾶ!

Ἐβίβα! ἐβίβα! ἐβίβα! ἐβίβα!

Ἐβίβα! ἐβίβα! ἐβίβα! ἐβίβα!

Ἐβίβα! ἐβίβα! ἐβίβα! ἐβίβα!

Ἐβίβα! ἐβίβα! ἐβίβα! ἐβίβα!

Ἐβίβα! ἐβίβα! ἐβίβα! ἐβίβα!

Ἐβίβα! ἐβίβα! ἐβίβα! ἐβίβα!

ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ.

Προχθές ἐγένετο μεγαλοπρεπές συμπόσιον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας ἐκ μέρους συντακτῶν τινῶν ἀντιπροσωπευόντων τοὺς τρεῖς ἐν Ἑλλάδι πολιτικούς ἀρχηγούς ὡς καὶ τὴν Αὐλὴν.

Μετά τινος λοιπὸν φιλικωτάτας προπόσεις ἐγερθεὶς πρῶτος ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Καμαρίλλας κ. Λογιωτατίδης συντάκτης τοῦ «Λαοῦ», εἶπε τάδε:

Κύριοι! Εὐτυχῆς λογίζομαι, διότι ἤξιώθη νὰ συμφάγω μεθ' ὑμῶν, συναδέλφων πολυτίμων. Γνωρίζετε, φίλτατοι συναδέλφοι, ὅτι μεταξύ ἡμῶν ὑπάρχει ἱερά καὶ μυστηριώδης φιλία, ἥτις μᾶς συνδέει ἀδιάρρηκτως καὶ ἥτις ἔχει ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, τὸν σκοπὸν τοῦ συμφέροντος. Ἐξετάσας, Κύριοι, αὐτὸ πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως, τὸ εὖρον μόνον ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Καμαρίλλας· διότι τὰ ἐξ αὐτῆς κολοσσιαῖα κέρδη εἶνε τιμιώτερα καὶ διαρκέστερα. Ἐγὼ, Κύριοι, ἀπεφάσισα νὰ ἀπαρνηθῶ τὸ ἔθνος, διότι ἀπρηδύσα πλέον νὰ τρέχω εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου, καὶ ἐνθυμείσθε ὅτι δὲν εἶχα ἀφήσει οὐδεμίαν τῶν πολιτευομένων θύραν. Τώρα δὲ ἠσύχασα πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμβαίνω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ πηγαίνω εἰς μίαν καὶ μόνην Αὐλὴν καὶ ζῶ ὡς Κροῖστος μετ' ἐπιπλοῦν καὶ μετ' ἐξουσίας. Ἐὰν δὲ ὁ δαίμων εὐδοκῆσῃ καὶ κατορθῶσ' ἡ Καμαρίλλα νὰ ἰδρῦσῃ ἀπόλυτον μοναρχίαν, (διότι τὰ πρῶτα βήματά της ἐστέφθησαν), τότε θὰ ἰδῆτε τίς θὰ ὀνομασθῆ Δουξ τῆς Αἰγίνης· τότε θὰ ἰδῆτε τίνος τὸ ὄχημα θὰ σύρεται ὑπὸ ὀκτῶ μεγαλοπρεπῶν ἀραβικῶν ἵππων· τότε θὰ ἰδῆτε τοῦ θὰ σταθῆ ὁ συνταγματικὸς Κουμουνδούρος, ὁ Τρικούπης καὶ λοιποὶ φιλελεύθεροι, θὰ ἰδῆτε πῶς θὰ τοὺς φέρω συνοδευμένους μετὰ κουσποδίας εὐζώνων τοῦ ἥρωος Γρίβα εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος διὰ νὰ ξεσχίσω ἐνώπιόν τους τὸ ξεσχισμένον Σύνταγμα. νὰ τοὺς τὸ κρεμάσω εἰς τὸν λαιμὸν

τοῦ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθείας συγκινήσεως καὶ τῶν δακρύων, ἐγερθεὶς ὁ κ. Στρατηγόπουλος εἶπε: «Λυποῦμαι, κύριοι, νὰ βλέπω ὑμᾶς κλαίοντας ἄνδρα, μὴ θανόντα εἰσέτι. Ἀντὶ νὰ κινή τὴν χαρὰν ἡμῶν ἡ πολυτίμος ὑγεία καὶ τὸ κοκκινῶδες πάχος τοῦ φιλτάτου μας Ἰωάννου, κινεῖ τὰ δάκρυα. Δὲν ἤξεύρετε ὅτι τοιαῦται συγκινήσεις καὶ δάκρυα ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὸ παχέστετον σῶμά του; Καὶ δὲν συλλογίζεσθε, ὅτι ἂν χάσωμεν τὸν μονάρχιβον Ἰωάννην μας, θὰ χάσωμεν τὸν πολυτιμώτερον θησαυρὸν, τὴν ἀγκυραν τῆς ἐλπίδος μας; Καὶ διατί, κύριοι, τόσο πολὺ συγκινεῖσθε; Δὲν ρίπτετε ἐν βλέμμα εἰς τὴν Ἑσπερίαν, διὰ νὰ ἰδῆτε ὅτι οἱ ἀποχαιρετισμοὶ οὐδεμίαν προξενοῦν συγκίνησιν; Ἐγὼ, μὰ τὸν Νεφεληγερέτην, οὔτε εἰς τὰ ὑδραγωγεῖα δὲν εἶδα ρέοντα τοσαῦτα δάκρυα, ὅσα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἡμῶν. Ναί, κύριοι! ἀναγνωρίζω ὅτι μεταξύ ἡμῶν τῶν πιστῶν ἀβυρογλώττων καὶ ἀφιλοκερδῶν τοῦ ἀρχηγοῦ μας εἶνε ἀστὴρ διαλάμπων, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ πλήρης χαρίτων

καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσω εἰς τὸν Μενδρεσέ. Περισσότερα, Κύριοι, δὲν λέγω, διότι εἶνε μυστήρια. Τελειόνων τὸν πατριωτικὸν λόγον μου εὐχομαι νὰ διατηρηθοῦν καὶ ταῦτα καὶ ἡ ἱερά φιλία μας ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἐκμυθείας.

Μετά δὲ τοῦτον ἠγέρθη ὁ ἀντιπρόσωπος καὶ γαμβρὸς τοῦ Βούλγαρη Νικουτόπουλος ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς:

Φίλτατοι Συνάδελφοι! Ὁμιλῶν ἐνώπιον ὑμῶν, ὀμιλῶ ὡς δημοσιογράφος καὶ οὐχὶ ὡς ὑπουργός, διότι, ἐνῶ ὡς συντάκτης εἶμαι πάντοτε ἀβροφρονέστερος πρὸς τοὺς ἐχθρούς μου, ὡς ὑπουργός εἶμαι ἀνώτερος τοῦ Τάκου, ἐπειδὴ εἶνε ἀνάγκη νὰ καλύπτωμεν τὰς τερατώδεις πράξεις μας διὰ τοῦ εὐγενεστεροῦ καλάμου, ἵνα, ὅσον ἐνεστιν, ἐξαπατῶμεν τοὺς ἀπλουτέρους, μολονότι ἅπαντες μᾶς ἐνόησαν. Ἐνώπιον τῆς εἰλικρινοῦς φιλίας πρέπει, Κύριοι, νὰ ἐκμυστηρευώμεθα τὰς ἀρχάς μας καὶ τὰ διανοήματά μας. Αἱ ἀρχαί μας λοιπὸν, φίλτατοι, εἶνε, ὅτι ὅσκις ἐρχόμεθα εἰς τὰ πράγματα εἴμεθα πάντοτε τυφλοὶ τῆς αὐλῆς ὀπαδοὶ καὶ πρόθυμοι ἐργάται τοῦ δεσποτισμοῦ, ὃν ἤδη μάλιστα σπεύδομεν νὰ ἰδρῦσωμεν ἐν τῇ ἀγνωμοῖ πατρίδι μας. Ἐκτὸς δὲ τῶν πραγμάτων εἴμεθα φοβεροὶ συνωμόται καὶ γνωρίζετε πάντες τοὺς λιβέλλους κατὰ τοῦ Βασιλέως. Σὰς διαβεβαιῶ, κύριοι, ὅτι ἡ τοιαύτη πατριωτικὴ πορεία μᾶς ἐφερεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης, τὸ δὲ ὄνομά μας θὰ δοξασθῆ περισσότερο τοῦ Ἡροστράτου. Τελειόνων δὲ, εὐχομαι, ἵνα ἡ χαρακτηρίζουσα ἡμᾶς εἰλικρινῆς φιλία μὲν ἔσαι ἀδιάρρηκτος.

Ὁ δὲ ἀντιπρόσωπος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δεληγεώργη ἐγερθεὶς κατόπιν εἶπε τάδε:

Κύριοι! Βλέπων ἐνώπιόν μου φιλίαν εἰλικρινῆ καὶ πολυτίμον καταλαμβάνομαι ὑπὸ τοσαύτης χαρᾶς, ὥστε νὰ λησμονήσω καὶ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ φιλτάτου ἀδελφοῦ μου καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ βιαιοπραγίας τοῦ ὑπουργείου. Ἄλλως τε, κύριοι, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι τὸ ὑπουργεῖον δὲν πταίει το-

ἀλλ' ἔχει ἀνάγκη καὶ ἡ ἰδιαιτέρα πατρίς του νὰ γευθῆ τῶν ἡδονῶν του. Ἠσυχάσατε λοιπὸν, καὶ σὰς διαβεβαιῶ ὅτι θὰ ἐπανακάμψῃ μετ' ἐπιπλοῦν ὑγείαν καὶ μετ' ἀρίστους οἰωνούς». — Μετ' αὐτὸν λαβὼν τὸν λόγον ὁ κ. Σιβιτανίδης ἔλεξε τάδε: Κύριοι, ἱκανὸν χρόνον διέτριψα ἐν Αἰγύπτῳ καὶ πολλὰς πόλεις καὶ ἄστρα εἶδον, ἀλλὰ τὸν ὀρθῶν τοῦτον δὲν ἀπῆντησα. Βεβαιωθῆτε, κύριοι, ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι ἐν ἀραβικῷ λειψάνῳ καὶ ἔχομεν ἐν τῷ μέσῳ Χότζαν καὶ τὸν κλαίοντα. Μὰ τὴν χρυσορροῦσαν Ἀλεξάνδρειαν, παύσατε τὰ δάκρυά σας καὶ δείξατε ἀταραξίαν καὶ ἱπποτισμὸν, διότι ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸ ἀπαιτεῖ. — Μετ' αὐτὸν ἀναστὰς ὁ κ. Λογοθέτης εἶπε: Καὶ γὰρ, κύριοι, λυποῦμαι, διότι βλέπω ρέοντα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς ὑμῶν τὰ δάκρυα, ὅπως ὁ ἐν Καίρῳ χρυσὸς εἰς τὸ βαλάντιόν μου. Ἀς ἀφήσωμεν τὸν προσφιλεῖ μας Ἰωάννην, τὸ ἀγνόν τοῦτο τέκνον, ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἂς τῷ εὐχηθῶμεν καλὴν ἐπάνοδον.

σοῦτον, διότι καὶ τοῦτο εἶνε τυφλὸς θεράπων τῆς Καμαρίλλας, ὅπως καὶ ἡμεῖς πρὸ αὐτοῦ, καὶ οὐδὲν πλέον. Ἄφοῦ, κύριοι, ἐδείχθημεν ἀπειροὶ καὶ ἐγωῖσταὶ καὶ ἐκινήσαμεν τὸν γέλωτα, ἠθελήσαμεν διὰ τοῦ μεγάλου νοός μας καὶ ἀναστήματός μας, ἀποβλέποντες εἰς τὴν Θεραπείαν τῆς ζωῆς πενίας, νὰ δείξωμεν καὶ διπλωματικὴν μεγαλοφυίαν καὶ νὰ λύσωμεν τὸν γόρδιον δεσμὸν τοῦ Λαυρίου. Ἄλλ' ὁ θησαυρὸς καὶ ὁ τοῦ Συγγροῦ πατριωτισμὸς ἠλέκτρισε τὴν Θεὰν Πενίαν, ἡ δὲ ἀπειρία μας ἐσκότησε τὴν μεγαλοφυίαν μας καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐγείναμεν πτώμα. Μόνον λοιπὸν παραπονούμεθα κατὰ τῆς φίλης Καμαρίλλας, ἥτις καὶ τοὶ συντρόφῃς εἰς πολλοὺς λ[ισμούς, καὶ τοὶ ὑποσηριχθεῖσα παρ' ἡμῶν, ἐκείνη ὅμως πονηρὰ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τοὺς κινδύνους καὶ τὰς μομφὰς ἐγκατέλειπε τὸν φίλτατον ἀδελφόν μου καὶ ἤδη ὀδύρεται ἐλέγχων διὰ τῆς Συζητήσεως τὰ ἠγαπημένα του βασ. προνόμια. Τέλος πάντων δὲν ἀπελπίζομεθα, διότι τὰ μὲν κολοσσιαῖα κέρδη θὰ μένωσι καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους μας, αἱ δὲ φωναὶ καὶ αἱ καθ' ἡμῶν μομφαὶ ταχέως θὰ παρέλθωσι, διότι ὁ ἑλλην. λαὸς εἶνε λίαν ἐπιλήθμων. Μετὰ τὸ λυπηρὸν τοῦτο ἐπεισόδιον εὐχομαι, ἵνα ἡ ἰδιαιτέρα φιλία μας εὐδοκῆ.

Ὁ δὲ μικρὸς τοῦ Ζαήμη Ἐθνοφύλαξ ἐγερθεὶς εἶπε τὰ ἑξῆς:

Κύριοι Συνάδελφοι! Χαίρω, ἀκούων ἀπὸ τοῦ στόματος πολυτίμων φίλων ἐκτυλισσομένης μετ' ὄλης τῆς εὐγενείας τὰς ἀγαθὰς πράξεις των καὶ τὰς χαραχθεῖσας ἀρχάς των. Καὶ γὰρ δὲ θὰ σὰς εἶπω ὀλίγα τινὰ καὶ σὰς ἐξορκίζω εἰς τὴν τιμὴν σας νὰ μὴν ἐξέλθωσι ταῦτα ἐκ τῶν χρυσοῦν χειλέων σας, διότι ἔχοντες κεκαλυμμένας τὰς καταχθονίας ἀρχάς μας ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς νομιμότητος, δὲν συμφέρει νὰ γείνωσι καταφανεῖς εἰς τὸν ἀπλοῦν κόσμον. Αἱ χαραχθεῖσαι ἀρχαί μας, Κύριοι, εἶνε νὰ προσπαθῶμεν, ὅσον ἐνεστιν, νὰ κρύπτωμεν τὰ καταχθονία διανοήματά μας. Ὅντες δεῖλοὶ καὶ ἀνίκανοι, ἀλλὰ τυφλῶς ἀφοσιωμένοι καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐλθωμεν ἐκ τῶν κάτω, καιροφυλακτοῦμεν καὶ μετὰ ταχύτητος ἀκολουθοῦμεν τὰ αὐλικὰ νεύματα, ἵνα εἰς τὸ πρῶτον αὐτῆς νεύμα εἴμεθα παρόντες. Ἡ αὐλὴ ὅπως κατευνάσῃ πολλάκις τὸν ἐθνικὸν σάλον, κτυπᾷ τὸν κώδωνα τῆς προσκλήσεώς μας. Ἡμεῖς δὲ ἐρχόμενοι ὡς ἀπόστολοι ὄθην τῆς εἰρήνης τὸ καταπραύνομεν, τοῦ μαραίνομεν τὸν ζῆλον καὶ πάλιν τὸ καταλείπομεν εἰς τὰ δεσμά. Διὰ τῆς πορείας ταύτης, κύριοι, κατορθώσαμεν, ὡς γνωρίζετε, νὰ γείνωμεν πρωθυπουργοί. Τελευτῶν τὸν λόγον μου, κύριοι, εὐχομαι φιλίαν ἱεράν καὶ μυστηριώδη.

Μετά τοὺς λόγους τούτους λαβὼν ἕατος ἀνὰ χεῖρας φιάλην πλήρη καμπανίτου ἔπιον εὐχόμενοι ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς ἐνταφιάσεως τοῦ νεκροῦ Συντάγματος.

Ὁ συντάκτης Γ. Διαμαντόπουλος.
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ,
(κείμενον πλησίον τοῦ παλαιοῦ Θεάτρου).
Ἔπεται Δικαστ. Παράρτημα.